

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **F.**, bývajúceho v P., ktorý podnikal pod obchodným menom F., s miestom podnikania v P., IČO: X., zastúpeného JUDr. B. I., advokátkou so sídlom v P., proti žalovanej **Slovenskej republike**, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné nám. č. 13, **o náhradu škody**, vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 13 C 250/2010, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo 16. decembra 2011 sp. zn. 4 Co 69/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalobcovi nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Žalobca sa žalobou podanou na Okresnom súde Prešov 20. decembra 2010 domáhal voči žalovanej zaplata sumy 1 767,70 € Eur s 8 % úrokom z omeškania od 3. decembra 2009 do zaplata, predstavujúcej náhradu škody spôsobenej mu nezákonným rozhodnutím, a to rozsudkom Krajského súdu v Prešove z 27. júna 2006 sp. zn. 7 Cob 17/2006, ktorý bol neskôr rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. júna 2007 sp. zn. 2 Obdo 18/2007 zrušený. Na základe žiadosti z 1. júna 2009 o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody jeho pohľadávka nebola uspokojená; žalovaná na žiadosť nereagovala.

Okresný súd Prešov rozsudkom z 21. marca 2011 č.k. 13 C 250/2010-35 žalovanej uložil povinnosť v lehote 3 dní zaplatiť žalobcovi 1 767,70 € spolu s 8 % úrokom z omeškania od 3. decembra 2009 do zaplatenia a trovy konania vo výške 265,82 €. Vychádzal zo zistenia, že v konaní bolo preukázané, že žalobcovi vznikla škoda spôsobená nezákonným rozhodnutím, ktorým bol rozsudok Krajského súdu v Prešove z 27. júna 2006 sp. zn. 7 Cob 17/2006. Týmto rozsudkom bol zmenený rozsudok Okresného súdu Prešov zo 16. decembra 2005 sp. zn. 30 Cb 12/2005 o zamietnutí žaloby spoločnosti P., a.s. Prešov proti žalobcovi o zaplatenie 120 000 Sk s príslušenstvom tak, že žalobcovi bola uložená povinnosť zaplatiť uvedenej spoločnosti sumu 120 000 Sk s príslušenstvom. Následne bol tento rozsudok krajského súdu zrušený rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. júna 2007 sp. zn. 2 Obdo 18/2007 a vec vrátená krajskému súdu na ďalšie konanie. Vo veci opätovne Krajský súd v Prešove rozhodol rozsudkom z 15. februára 2008 a rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu zamietajúci žalobu potvrdil. Počas doby, keď bol rozsudok Krajského súdu v Prešove z 27. júna 2006 sp. zn. 7 Cob 17/2006 právoplatný a vykonateľný, bola proti žalobcovi vedená exekúcia, na základe ktorej bolo od žalobcu celkovo vymožených 4 082,85 €, z toho na pohľadávku spoločnosti P., a.s. Prešov bolo vymožených 2 315,15 € a zvyšok 1 767,70 € tvoril odmenu a výdavky exekútora. Po zrušení uvedeného exekučného titulu bola exekúcia uznesením Okresného súdu Prešov z 23. apríla 2008 sp. zn. 6 Er 3180/2006, právoplatným 21. mája 2008, zastavená. V konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 25 C 227/2008 sa žalobca domáhal proti spoločnosti P., a.s. Prešov vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 2 315,15 € a rozsudkom z 24. júna 2010 bolo jeho žalobe vyhovené a spoločnosť P., a.s. Prešov bola zaviazaná zaplatiť mu 2 315,15 € s 9,5 % úrokom z omeškania od 22. mája 2008 do zaplatenia. Vzhľadom na uvedené s poukazom na § 5 a 6 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z.z.“) dospel k záveru, že nezákonným súdnym rozhodnutím vznikla žalobcovi škoda vo výške 1 767,70 €, ktorá predstavuje odmenu a náhradu výdavkov exekútora vykonávajúceho exekúciu na základe v tom čase právoplatného a vykonateľného rozsudku Krajského súdu v Prešove z 27. júna 2006 sp. zn. 7 Cob 17/2006 a o ktorú sumu došlo k zmenšeniu majetku žalobcu. Súd prvého stupňa mal preukázané aj splnenie podmienky zvedenej v § 15, § 16 zákona č. 514/2003 Z.z. Mal za to, že žalobca listom z 1. júna 2009 požiadal Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky

o predbežné prerokovanie svojho nároku na náhradu škody. Z obsahu tejto žiadosti totiž nesporne vyplýva, akým spôsobom vznikla žalobcovi škoda, že sa tak stalo v dôsledku nezákonného rozhodnutia súdu; nie je pritom rozhodujúce, ak žiadateľ nárok na náhradu škody prípadne nesprávne kvalifikuje. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Prešove na odvolanie žalovanej rozsudkom zo 16. decembra 2011 sp. zn. 4 Co 69/2011 rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil; žalovanú zaviazal k povinnosti nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania. V celom rozsahu sa stotožnil so skutkovými zisteniami súdu prvého stupňa ako i právnym posúdením veci. K jednotlivým odvolacím námietkam žalovanej uviedol, že odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa zodpovedaná požiadavkám v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p., je zrozumiteľné, výstižné a preskúmateľné. Za nedôvodnú považoval aj námietku žalovanej týkajúcu sa nedostatku právomoci súdu vo veci konať. Posúdenie žiadosti žalobcu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody súdom prvého stupňa podľa jej obsahu považoval za správne a uzavrel, že právomoc súdu vo veci konať je daná v súlade s § 7 ods. 1 O.s.p. Pokiaľ žalovaná nesúhlasila s posúdením veci súdom prvého stupňa po právnej stránke, ani v tejto časti jej námietku nepovažoval za dôvodnú. Uviedol, že v konaní bolo preukázané zmenšenie majetku žalobcu v dôsledku vymoženia trov exekúcie a odmeny exekútora v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 6 Er 3180/2006; ide o skutočnú škodu, ktorá vznikla žalobcovi z dôvodu nezákonného rozhodnutia, na základe ktorého bola proti nemu vedená exekúcia. Správne súd prvého stupňa rozhodol aj o príslušenstve pohľadávky, keď pri určení začiatku omeškania vychádzal z § 563 Občianskeho zákonníka a určil jeho začiatok uplynutím lehoty 6 mesiacov počítanej odo dňa, keď bola škoda uplatnená, a keď pri určení výšky úrokov vychádzal z § 3 nar. vl. č. 87/1995 Z.z. v znení nar. vl. č. 586/2008 Z.z. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti rozsudku odvolacieho súdu žalovaná podala dovolanie a žiadala napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Dovolanie odôvodnila nedostatkom právomoci súdu konať vo veci (§ 237 písm. a/ O.s.p.), odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) a rozhodovaním vylúčeným sudcom (§ 237 písm. g/ O.s.p.). Uviedla, že žalobca nepodal žiadosť o predbežné

prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, obsahom jeho žiadosti z 1. júna 2009 bolo uplatnenie náhrady škody z dôvodu nesprávneho postupu súdneho exekútora pri výkone exekučnej činnosti. Až v žalobe podanej 20. decembra 2010 žalobca namietal nezákonné rozhodnutie súdu, v súvislosti s ktorým mu mala byť spôsobená škoda. Tento nárok žalobcu uplatňovaný v súdnom konaní podľa jej názoru nespĺňa obligatórnu podmienku predbežného prerokovania nároku v zmysle § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., a to ani napriek tej skutočnosti, že obe podania (žaloba a žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody) vychádzajú z rovnakých skutkových okolností. Zákon č. 514/2003 Z.z. v žiadnom ustanovení neukladá povinnosť preskúmať žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody komplexne, vychádzajúc z jej obsahu, teda nad rámec tvrdení žiadateľa. Dovolateľka vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. vyvodzovala z toho, že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné, lebo odvolací súd sa v rozpore s § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení svojho rozsudku dostatočne a presvedčivo nevysporiadal s jej odvolacími námietkami týkajúcimi sa nedostatku predbežného prerokovania nároku žalobcu na náhradu škody. Pokiaľ ide o uplatnený dôvod prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. g/ O.s.p. žalovaná uviedla, že v odvolacom konaní vo veci ako členka senátu rozhodovala sudkyňa JUDr. A. I., ktorá podľa jej vedomostí je v príbuzenskom vzťahu k zástupkyňi žalobcu, z ktorého dôvodu možno u nej dôvodne pochybovať o jej nepredpojatosti.

Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu žiadal dovolanie odmietnuť, rozsudok odvolacieho súdu považoval za vecne správny a dôvody uvádzané žalovanou v dovolaní za nedôvodné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolacích (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci je dovoláním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol

zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p.

Keďže podané dovolanie nesmeruje proti zmeňujúcemu rozsudku, ale takému potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné ani takému potvrdzujúcemu rozsudku súdu prvého stupňa, v ktorom súdu prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4, nemožno prípustnosť podaného dovolania vyvodiť z § 238 ods. 1 O.s.p., ani z § 238 ods. 3 O.s.p. Pre úplnosť treba uviesť, že dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Z týchto dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalovanej nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesne prípustné.

Dovolanie žalovanej by mohlo byť procesne prípustné, len ak by v konaní, v ktorom bol vydaný napadnutý rozsudok, došlo k procesnej vade uvedenej v § 237 O.s.p. Povinnosť skúmať, či konanie nie je zaťažené niektorou z nich, vyplýva pre dovolací súd z § 242 ods. 1 O.s.p. Dovolací súd sa z tohto dôvodu neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal tiež otázkou, či v konaní nedošlo k procesnej vade v zmysle § 237 O.s.p. Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Vady konania v zmysle § 237 písm. b/ až e/ O.s.p. v dovolaní namietané neboli a v dovolacom konaní ani nevyšli najavo. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nemožno vyvodit'.

S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytykané nesprávnosti, ktorých sa mal dopustiť odvolací súd, sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či v konaní došlo k vade podľa ustanovenia § 237 písm. a/ O.s.p.

Podľa § 237 písm. a/ O.s.p., dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov.

V občianskom súdom konaní súdy prejednávajú spory a iné právne veci, ktoré vyplývajú z občianskoprávných, pracovných, rodinných, obchodných a hospodárskych vzťahov, pokiaľ ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú o nich iné orgány (§ 7 ods. 1 O.s.p.).

Z citovaného ustanovenia je nepochybné, že sa právomoc občianskoprávných súdov určuje vymedzením právnych vzťahov, o ktorých konajú a rozhodujú súdy. Sú to vzťahy občianskoprávne, pracovné, rodinné, obchodné a hospodárske. Pri skúmaní takto určenej právomoci rozhoduje obsah právneho vzťahu, t.j. práva a povinnosti, a nie iba jeho úprava konkrétnym právnym odvetvím hmotného práva.

V prejednávanej veci bolo konanie začaté na základe žaloby o náhradu škody spôsobenej orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci nezákonným rozhodnutím.

Podľa § 3 ods. 1 písm. a/ zákona č. 514/2003 Z.z., štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci nezákonným rozhodnutím.

Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred

predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde (§ 16 ods. 4 veta prvá zákona č. 514/2003 Z.z.).

Ako vyplýva z vyššie citovaných ustanovení, obsahom právneho vzťahu vyplývajúceho zo zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci nezákonným rozhodnutím je právo účastníka konania na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, ktorá mu vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného v takomto konaní a povinnosť štátu takúto škodu nahradiť.

Z obsahu spisu je zrejmé, že žalobca 1. júna 2009 podal žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Aj podľa názoru dovolacieho súdu táto žiadosť zodpovedá v § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. stanoveným náležitostiam a je v nej uvedený podrobný popis skutkových okolností, z ktorých žalobca vyvodzuje svoj nárok na náhradu škody, ako aj výška požadovanej náhrady škody. Z obsahu žiadosti možno jednoznačne vyvodiť, že žalobca za dôvod vzniku škody považuje nezákonné rozhodnutie súdu, a to konkrétne rozsudok Krajského súdu v Prešove z 27. júna 2006 sp. zn. 7 Cob 17/2006. Neuvedenie právnej kvalifikácie uplatnenia nároku žalobcom v žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody nemôže byť, ako správne konštatujú sudy nižších stupňov, žalobcovi na ujmu a nemôže byť pre posúdenie uplatneného nároku rozhodujúcim s dôsledkami z prípadného tohto nedostatku vyvođenými žalovanou, hodnotiac žiadosť príliš formalisticky. Navyiac, ak žalovaná pri posudzovaní žiadosti žalobcu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody bola toho názoru, že žiadosť nemá náležitosti v zmysle §16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., resp. že tvrdenia v nej uvedené sú vo vzájomnom rozpore, protirečivé, resp. odporujúce si, bolo jej povinnosťou postupovať podľa § 16 ods. 2 veta pred bodkočiarkou zákona č. 514/2003 Z.z. a vyzvať žalobcu na odstránenie rozporov, nepresností v nej uvedených. V tejto súvislosti treba poukázať na to, že v prípade, ak príslušný orgán podľa uvedeného ustanovenia nepostupuje, nedostatok náležitostí žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, nemá vplyv na právo

poškodeného domáhať sa uspokojenia nároku na náhradu škody na súde (§ 16 ods. 2 veta za bodkočiarkou zákona č. 514/2003 Z.z.).

Nakoľko v danom v prípade žalobca podal žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, na ktorú žalovaná žiadnym spôsobom nereagovala, na prejednávanie a rozhodnutie sporu o takomto nároku je daná právomoc súdu (§ 7 ods. 1 O.s.p.). Pokiaľ teda v prejednávanej veci súdy konali a rozhodli o uplatnenom nároku, konali v rámci im danej právomoci a tak možno uzavrieť, že konanie vadou podľa § 237 písm. a/ O.s.p. nie je postihnuté.

Žalovaná v dovolaní ďalej namieta, že postupom odvolacieho súdu jej bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) a k odňatiu možnosti konať pred súdom malo podľa jej názoru dôjsť tým, že odvolací súd v rozpore s § 157 ods. 2 O.s.p. rozhodnutie dostatočne neodôvodnil, nakoľko sa v odôvodnení dostatočne a presvedčivo nevysporiadal s jej odvolacími námietkami týkajúcimi sa nedostatku predbežného prerokovania nároku žalobcu na náhradu škody, preto je nepreskúmateľné.

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie taký závadný postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie tých procesných práv účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. ide vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva. Dovolací súd z obsahu spisu nezistil, že by konanie pred súdmi nižších stupňov bolo postihnuté procesnou vadou, znemožňujúcou žalovanej realizáciu jej procesných práv.

Podľa názoru dovolateľky malo k odňatiu jej možnosti konať pred súdom viesť predovšetkým nedodržanie postupu podľa § 157 O.s.p., keď odvolací súd svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnil, z ktorého dôvodu je rozhodnutie arbitrárne. Tzv. nepreskúmateľnosť rozhodnutia judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky považuje za dôsledok a vonkajší prejav tzv. inej procesnej vady konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. (porovnaj R 111/1998). Aj Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze z 30. januára 2013 sp. zn. III. ÚS 551/2012 konštatoval, že „sa väčšinovým názorom svojich senátov priklonil

k tej judikatúre najvyššieho súdu, ktorá prijala záver, že nedostatok riadneho odôvodnenia rozsudku nezakladá vadu konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., ale len tzv. inú vadu konania podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.“. Sama skutočnosť, že dovolaním napadnuté rozhodnutie je prípadne nepreskúmateľné (dovolací súd sa touto otázkou nezaoberal), nemôže založiť prípustnosť dovolania, lebo nejde o vadu v zmysle § 237 O.s.p.

Z vyššie uvedených dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že v konaní na súdoch nižšieho stupňa nebola dovolateľke odňatá možnosť konať pred súdom a že prípustnosť jej dovolania nemožno vyvodit' ani z § 237 písm. f/ O.s.p.

So zreteľom na žalovanou tvrdený ďalší dôvod prípustnosti dovolania sa dovolací súd zamerail aj na otázku opodstatnenosti tvrdenia, že v prejednávanej veci v odvolacom konaní rozhodovala ako členka senátu vylúčená sudkyňa JUDr. A. I..

Neexistencia žiadneho rozhodnutia alebo existencia právoplatného rozhodnutia nadriadeného súdu o tom, že sudca je alebo nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania vecí, nebráni dovolaciemu súdu pri skúmaní podmienok prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 237 písm. g/ O.s.p., posúdiť túto otázku samostatne (R 59/1997).

Podľa § 14 ods. 1 O.s.p. sudcovia sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania vecí, ak so zreteľom na ich pomer k veci, k účastníkom alebo k ich zástupcom možno mať pochybnosti o ich nezaujatosti. Podľa § 14 ods. 3 O.s.p. dôvodom na vylúčenie sudcu nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v postupe sudcu v konaní o prejednávanej veci alebo v jeho rozhodovaní v iných veciach.

V občianskom živote, pri výkone funkcie sudcu, aj po jeho skončení sa sudca musí zdržať všetkého, čo by mohlo narušiť vážnosť a dôstojnosť funkcie sudcu alebo ohroziť dôveru v nezávislé, nestranné a spravodlivé rozhodovanie súdov (§ 30 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Z vyššie citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že sudca musí vystupovať nezaujato a dbať o to, aby jeho nestrannosť nebola dôvodne spochybňovaná. O nestrannosť musí dbať predovšetkým sám sudca. Pri výkone súdnictva má za každých okolností zachovať

vecný prístup. Musí mať dostatok schopnosti ovládať nielen svoje konanie, ale tiež sféru svojich vnútorných pocitov. Nesmie dopustiť, aby v ňom niektorá skutočnosť týkajúca sa prejednávanej veci vyvolala pocity zakladajúce pochybnosť o jeho nezaujatosti. Súčasťou takto vnímaného vecného prístupu sudcu k prejednávanej veci a účastníkom konania, resp. ich zástupcom je tiež schopnosť vyrovnáť sa vnútorne so situáciou, že niektorého účastníka, resp. jeho zástupcu pozná; aj takáto schopnosť je totiž neoddeliteľnou súčasťou spôsobilosti vykonávať funkciu sudcu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní veci dospel k záveru, že žalovaná neuviedla zákonom uznaný dôvod zaujatosti, na základe ktorého by sa spochybnila nezaujatosť sudkyne odvolacieho súdu JUDr. A. I., ktorá ako členka senátu rozhodovala v prejednávanej veci v odvolacom konaní. Samotná skutočnosť, že sudca je prípadne v príbuzenskom vzťahu so zástupcom účastníka, nemôže byť bez ďalšieho dôvodom jeho vylúčenia z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci. Aj príbuzenský vzťah musí totiž dosahovať stupeň určitej intenzity, či už v pozitívnom alebo negatívnom zmysle, ktorý môže ovplyvniť nezaujatosť sudcu v konaní a rozhodovaní. Žalovanou v dovolaní prezentovaný dôvod založený na príbuzenskom vzťahu sudkyne JUDr. A. I. k zástupkyni žalobcu bez ďalšieho nesvedčí o existencii vzťahu relevantného z hľadiska § 14 ods. 1 O.s.p. Dovolací súd preto dospel k záveru, že konanie a rozhodnutie odvolacieho súdu nie je postihnuté vadou podľa § 237 písm. g/ O.s.p.

Keďže prípustnosť dovolania žalovanej nemožno vyvodit' zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, dovolací súd odmietol jej dovolanie podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

O trovách dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p. Úspešnému žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, lebo nepodal návrh na rozhodnutie o priznaní náhrady trov dovolacieho konania (§ 151 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 25. júla 2013

JUDr. Daniela S u č a n s k á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková